had. Nu, met een zucht van verlichting, dankte hij den hemel, dat hij zich met geen enkel woord aan haar gebonden had.

Zij wandelden samen voort en praatten over allerlei onderwerpen, behalve over het tehuis van het meisje. Als bij overeenkomst zwegen ze beiden hierover.

Dat mevrouw Somerset niets wist van deze ochtendwandelingen (want het was niet bij één gebleven!) spreekt vanzelf. Zij leefde in haar eigen gemaakt paradijs, bouwde luchtkasteelen, en verwonderde zich steeds meer over Castelain's stilzwijgen, zonder de waarheid te vermoeden.

III. De catastrophe.

„Lieveling, de tijd is gekomen om te spreken. Ik zal heden aan mevrouw Somerset vragen je mij als vrouw te geven. Deze geheimhouding wordt ondraaglijk.

Waarom zou dat zoo moeten blijven? Ik heb je lief, ik aanbid je! Ik wil dat de wereld weet dat je mijn bruid bent!"

Beurtelings blozend en verbleekend hing zij aan zijn hals. Vere wist niet dat zij, Enid, gebonden was door een plechtige belofte.

„POLICHE". Mien Duymaer van Twist (Rosine de Rinck) en Cor v. d. Lugt Melsert (Didier de Meireuil) in het 3e bedrijf van „Poliche", comedie in 4 bedrijven van Henry Bataille. Het gegeven van „Poliche", — „die Haghespelers" brengen het stuk in de vertaling van Jo Zwartendijk met zeer veel succes voor 't voetlicht — is zéer mooi: het bewijst een belangrijke psychische waarheid, n.l. dat wie oprecht en innig liefheeft, wie bemint met volledige zelfovergave, zich vervormt naar wat „zij" wil. Spel, regie en vertaling is uitnemend verzorgd. *(foto Couvée).*

O, als ze hem de waarheid zeggen mocht. Hoe jong en onervaren zij ook was in de intriges van de wereld, zei 'n stem in haar, dat het nieuws van haar engagement met Vere Castelain haar moeder onaangenaam zou zijn. Waarom wist zij niet. Ze zou van schrik ineengekrompen zijn als zij geweten had dat alle liefde, die haar moeders hart vervulde, uitging naar Vere Castelain haar eigen verloofde.

En Martin durfde 't haar niet vertellen.

Deze had spoedig gezien hoe de zaken stonden en wist 'dat wanneer haar meesteres hiervan kennis kreeg, een vreeselijke scène volgen zou. In zichzelf gekeerd als zij was, schrikte ze er voor terug de waarheid te erkennen. Ze stelde zichzelf gerust, totdat — het te laat was.

„Wil je nog wachten tot morgen?" smeekte het meisje en de jonge man, tegen zijn gezond verstand in, beloofde het.

Den volgenden dag zond hij haar een kort briefje: „Om zes uur hedennamiddag hoop ik je tante te bezoeken om mij van je kostbaar bezit te verzekeren. Tot zoolang, lieve Enid, vaarwel!"

Enid was uit toen de brief kwam en deze werd op de tafel in de hal gelegd, waar mevrouw Somerset hem later vond.

„Een brief van hèm, ... van hèm aan haar?" mompelde zij en sloot zich op in haar kamer.

„Als lord Castelain om zes uur komt, laat hem dan in het salon en zeg aan Enid dat hij haar wenscht te spreken!"

Deze woorden waren gericht tot den picolo die de bezoekers binnenliet. Als ze tot Louise Martin gesproken waren, zou ze onraad bespeurd hebben.

Vere Castelain was een weinig verwonderd, toen Enid hem te gemoet trad. Hij had gevraagd mevrouw Somerset te spreken en verwacht haar te ontmoeten. Had hij achter de zware draperieën kunnen zien, die de suite afsloten, dan zou hij een neergehurkte vrouwenfiguur gezien hebben met een uitdrukking van haat op het regelmatige gelaat.

Voor Lena, glurende door de gordijnen, was de liefdesscène tusschen haar dochter en haar vroegeren aanbidder, een tafereel van diepe smart. Zij balde de vuisten dat haar nagels in het zachte vleesch drongen.

Gedurende het geheele samenzijn, waarvan zij in 't geheim getuige was, bleek Enids onschuld en eerlijkheid zonder twijfel, doch dat verzachtte haar gemoed niet.

Zoodra Castelain naar de bel greep om naar mevrouw Somerset te vragen, sloop deze geruischloos heen; Enid vloog onderwijl naar haar eigen kamer om daar met kloppend hart den uitslag af te wachten.

Een schaduw lag op het gelaat van haar verloofde, toen zij het salon weder binnentrad. Ze bleef besluiteloos op den drempel staan.

Was haar stilzwijgende wensch vervuld? Zij keek vreesachtig naar haar moeder, die schooner leek dan ooit, en trotsch en koel als een ijsvorstin.

Lena sprak tot Vere:

„Ik kan u mijn toestemming tot het huwelijk met mijn . . . nicht niet onthouden," de woorden kwamen op koelen afgemeten toon van haar lippen. „Ik ben er evenwel op gesteld het engagement nog eenigen tijd geheim te houden. Enid, lord Castelain heeft aanzoek om je hand gedaan! Heb je iets te zeggen?"

Het meisje keek smeekend in het koude gelaat. Toen wendde zich haar blik naar den man dien zij beminde.

„Ja, ik .... ik heb hem lief!" was alles wat ze zei; de verrukking op haar uitdrukkingsvol gelaat was genoeg voor Castelain.

Hij nam haar in de armen en kuste haar teeder; na eenige woorden tot mevrouw Somerset verliet hij daarop de woning.

* * *

Zoodra zij alleen waren viel Enid voor haar moeder op de knieën. Al haar geluk kwam tot uitdrukking.

„Wensch je me geen geluk, moeder?" smeekte ze droevig.

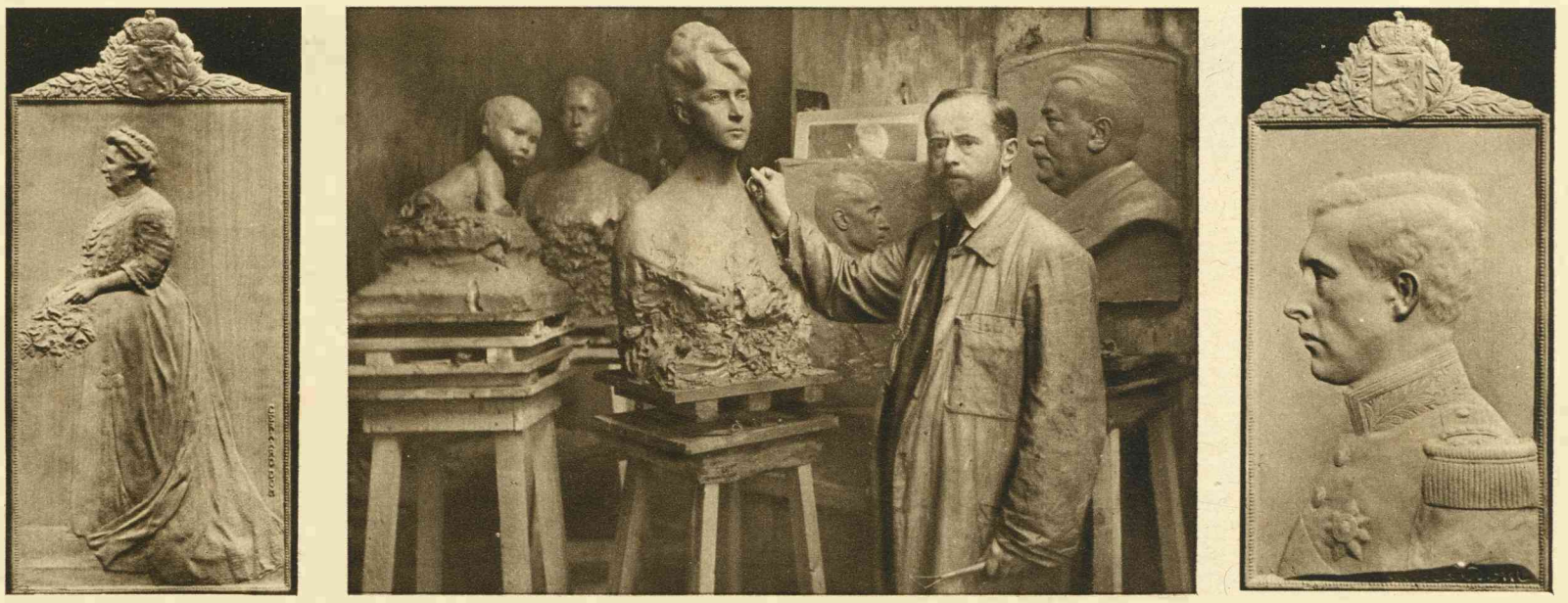
„Geluk?" Mevrouw Somerset's harde lach schalde door de kamer. „Geluk! *Jou* gelukwenschen? Weet jij wat je gedaan hebt? Jij die mij je leven verschuldigd bent? Jij hebt mij gescheiden van den eenigen man, dien ik ooit heb liefgehad. Jouw vader, zeg je? Wat? Ik zeg je dat ik hem haatte zooals ik jou haat en vervloek. Ga!"

Zij duwde het meisje van zich. Enid van ontzetting vervuld over deze onthulling, viel bewusteloos op den grond neer.

Na deze uitbarsting van haat veranderde mevrouw Somerset's verhouding tot haar dochter geheel. Zij erkende op stilzwijgende, tegemoetkomende wijze de verloving van haar dochter. Slechts één voorwaarde had zij het meisje gesteld, dat deze nimmer aan lord Castelain zou meedeelen dat ze moeder en dochter waren.

„Ik wil niet het voorwerp van medelijden zijn voor eenig man," zei ze. „Jij bent voor hem en voor de geheele wereld mijn nicht. Bovendien verlang ik dat het engagement geheim gehouden zal worden en het huwelijk niet zal plaats hebben voor er een jaar verloopen is."

Tevergeefs pleitte, eischte en smeekte Castelain, Lena bleef standvastig als een rots. In het binnenste harer ziel rekende zij er op in dien tijd een middel te vinden het jonge paar te scheiden. De

DE BELGISCHE BEELDHOUWER GERAARD DOM IN ONS LAND.

Geraard Dom, Belgisch beeldhouwer van groote vermaardheid, heeft evenals zoovelen zijner kunstbroeders bij het uitbreken van den grooten wereldbrand, zijn vaderland verlaten en zijn tenten opgeslagen in het gastvrije Nederland, waar hij te 's-Gravenhage op het Spui zijn werkplaats inrichtte. Geraard Dom werd te Antwerpen 27 April 1879 geboren als zoon van den bekenden beeldhouwer van ornamenten. Na de academie aldaar te hebben afgeloopen, vestigde hij zich te Brussel waar hij spoedig een groote vermaardheid kreeg. De geheele vorstelijke familie, tal van ministers en verdere hooge autoriteiten poseerden voor hem, wel wetend, dat Dom hun gelijkenis voortreffelijk wist te doen uitkomen. Ook in den Haag was zijn kunst spoedig bekend en mocht hij reeds vele opdrachten van hooge personen ontvangen. Onze foto's, die wij in zijn atelier op het Spui vervaardigden, geven, links: Bas-relief van de Moeder van Koning Albert I; midden: De kunstenaar in zijn werkplaats; rechts: bas-relief van Koning Albert I, eenige maanden vóór het uitbreken van den oorlog vervaardigd. *(foto's Hijmans).*

„HET PROEFKONIJN".

Een aardig décoratief tooneeltje (voorstellende Japan) uit de nieuwe operette van Rido: „Het Proefkonijn", dat iederen avond voor volle zalen in Flora te Amsterdam wordt opgevoerd. *(foto Hofker)*